

Sygn. akt II KK 177/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Zbigniew Puzkarski

Protokolant Małgorzata Sobieszczańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga

w sprawie **R. S. i A. P. B.**

uniewinnionych od zarzutu popełnienia czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca

2005.r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 13 lipca 2022 r.,

kasacji, wniesionych przez prokuratora na niekorzyść,

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 28 grudnia 2021 r., sygn. akt VI ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 17 listopada 2020 r., sygn. akt II K [...],

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę obu oskarżonych przekazuje do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi Okręgowemu w W..**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. S. Kancelaria Radcy Prawnego w W. , obrońcy z urzędu R. S. kwotę**

1476 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) zł w tym 23 % VAT za obronę przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 listopada 2020 r., sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w L. uznał oskarżonych R. S. i A. P. B. za winnych popełnienia czynów stanowiących przestępstwo z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to wymierzył im odpowiednio kary: R. S. 200 stawek dziennych grzywny, a A. P. B. 150 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych. Nadto sąd orzekł o zaliczeniu na poczet wymierzonych oskarżonym kar grzywny okresów ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Apelacje w tej sprawie złożyli zarówno prokurator jak i obrońcy obu oskarżonych, którzy zaskarżyli wyrok w całości.

W swoim środku odwoławczym prokurator, zaskarżając wyrok ten w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść obu oskarżonych, podniósł zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej im kary. Stawiając ten zarzut, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu R. S. kary roku pozbawienia wolności, a A. P. B. kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, orzeczenie dozoru kuratora, orzeczenie obowiązku powstrzymania się od nadużywania środków odurzających.

Z kolei obrońcy oskarżonych postawili zarzuty naruszenia przepisów art. 7 i 5 § 2 k.p.k., co skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi; w apelacji domagali się zmiany wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych.

Wyrokiem z dnia 28 grudnia 2021 r. Sąd Okręgowy w W., sygn. akt VI Ka [...], zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że uniewinnił R. S. i A. B. od popełnienia przypisanych im czynów.

Kasację od wyroku sądu odwoławczego złożył prokurator, zaskarżając powyższy wyrok w części dotyczącej oskarżonych R. S. i A. B. na ich niekorzyść i podniósł zarzuty:

„1. *rażące naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu*

narkomanii, poprzez wyrażenie błędnego poglądu prawnego, jakoby zachowanie oskarżonych R. S. i A. B., polegające na nabywaniu przez wymienionych oskarżonych za pieniądze wręczone im przez P. R. środków odurzających w postaci marihuany, a następnie przekazywaniu P. R. nabytej marihuany, w zamian za korzyść osobistą w postaci „odsypania” dla siebie części tego środka, nie wyczerpywało znamion czynu zabronionego opisanego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy prawidłowa ocena zachowania oskarżonych prowadzi do wniosku, iż stanowiło ono karalne ułatwienie użycia środka odurzającego,

2. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, które skutkowało uniewinnieniem oskarżonych, to jest art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na nieprawidłowym ustaleniu, że zachowanie oskarżonych nie wyczerpuje ustawowych znamion zarzuconych im przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w sytuacji gdy wnikliwa analiza i ocena całokształtu materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie oraz prawidłowa interpretacja opisów czynów zarzuconych oskarżonym prowadzi do wniosku, że zawierają wszystkie znamiona tych występków, a prokurator w akcie oskarżenia wskazał w opisie czynów komplet ustawowych znamion, zaś sąd I instancji powtórzył je w opisie przypisanych występków, dokonując jedynie doprecyzowania liczby spotkań, w trakcie których doszło do przekazania narkotyków”.

Podnosząc te zarzuty, prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedziach na kasację prokuratora, obrońcy skazanych wnieśli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna, przy czym trafny okazał się zarzut pierwszy kasacji. Zarzut drugi kasacji nie ma charakteru zarzutu pierwotnego a zatem nie może być analizowany na równi z zarzutem obrazy prawa materialnego. Wskazać bowiem trzeba, że z uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wynika wyraźnie, iż tenże sąd nie znalazł w obszarze prawa karnego takiego typu czynu zabronionego

pod który zachowanie obu oskarżonych mogłoby zostać podciągnięte. To zaś oznacza, że za uniewinnieniem przemawiała nie odmienna ocena dowodów a w konsekwencji nowe ustalenia faktyczne, ale przyjęcie, iż przypisane obu oskarżonych zachowanie nie jest penalizowane. W tym układzie zupełnie nie wiadomo czego (jakiego elementu zaskarżonego rozstrzygnięcia) ma dotyczyć drugi zarzut kasacji, który wskazuje na naruszenie przepisu art. 410 i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. a oparty jest na wskazaniu braku właściwej analizy materiały dowodowej oraz braku właściwej interpretacji opisów czynów zarzuconych obu oskarżonych.

Odnosząc się zatem do zarzutu z pkt 1 kasacji trzeba zgodzić się z prokuratorem, o ile wskazuje, że sąd odwoławczy w ogóle nie poddał prawnokarnej analizie zachowania obu oskarżonych w aspekcie czynności wykonawczej opisanej czasownikiem „ułatwia”, a odnoszonej do słowa „użycie” z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Tymczasem, na tle ustalonych okoliczności faktycznych (choć mają one postać dość szczątkową) bezsporne jest, że zachowania oskarżonych, choć wykonywane na prośbę P. R. i za jego pieniądze, to jednak stanowiły istotne ułatwienie dla P. R. w procesie użycia narkotyku, skoro nie miał on żadnego kontaktu z dilerem narkotyków, a otrzymywał od obu oskarżonych zamówioną działkę (0,54 grama) w sposób dość bezpieczny dla siebie. W sprawie nie ustalono także, aby P. R. miał dalej sprzedawać marihuanę, co pozwala na przyjęcie, że był on konsumentem, a obaj oskarżeni otrzymywali za swoją „przysługę” część przyniesionej działki (0,54 grama). Przy tak ustalonych okolicznościach faktycznych sąd odwoławczy pominął w swojej analizie prawnokarnej tę właśnie postać czynu stypizowanego w art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co trafnie wykazał prokurator na stronie 6 i 7 kasacji uzasadniając swój zarzut z pkt 1 kasacji. Uchybienie to miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, co musiało skutkować jego uchyleniem i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Rozpoznając wniesione apelacje sąd odwoławczy w swojej analizie będzie miał na uwadze także tę postać czynu stypizowanego w art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Z tych wszystkich powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[as]

